

Praxis Avrea Qvotidianarvm Rervm Ecclesiastici Fori

In qua Variæ Iuridicæ Resolutiones ex approbatis traditionibus Doctorum,
atque diuersorum Tribunalium, præsertim Rotæ Romanæ, Decisionibus,
excerptæ, continentur; Opvs Qvatvor Partibvs Distinctvm

Continens Tertiam, & Quartam Partem: Quibus, hac nostra editione ab
innumeris mendis repurgata ...

Riccio, Giovanni Luigi

Venetiis, M.DC.LXXIV.

Praxis Renvnciationis faciendæ per monialem ante professionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98599)

293. num. 1. & in decif. 302. num. 1. vol. 1. ante ipsum Put. in dec. 29. lib. 1. quæ excusat a vero valore probando Verall. in decif. 78. num. 6. lib. 2. in dec. 49. n. 2. libro 3. quod amplius etiam per testes de auditu a Canonicis posse probari valorem Put. in d. 29. libro 1. Rota diuersi. dec. 184. lib. 2. unde non solum beneficij impetrandi, sed aliorum impetratorum debet per impetrantem certus valor exprimi secundum communem valorem Rot. in nou. dec. 292. incip. licet impetrans Franc. March. in dec. Delphina. 1180. sub num. 11. vol. 1. etiam valor beneficij cum pensione exprimens est ex cursu decem annorum Fab. in decifion. nouif. 185. libro 3. volum. 3. & ex parte impetrantis debet etiam probari valor beneficij Ioann. Paul. Tholom. in decif. nouif. Rom. 829. libro 3. vol. 3. Franc. Marc. in dec. 1180. n. 11. vol. 1. & licet valor non sit exprimendus, sed si exprimitur male gratia est nulla. Crescent. in decif. 8. n. 1. de rescript. & regula de exprimendo valore habet locum etiam in prouisionibus, quæ fiunt per legatos, & extra curiam, vt refert illo præfente, & primum responsale dante fuisse per Rotam decifum. Gomez. in regul. de valore q. 2. vbi latè, & eiusdem decifionis meminit Crescent. in decifio. 10. in tit. de rescript.
- Intellige primo, quod regulariter quis non tenetur
- 8 exprimere valorem beneficij Rota in antiquis in decifio. 202. incip. nota quo quis, & in dicta decif. 336. incip. nota secundum opinionem. Sed si exprimitur debet esse verus, & ita procedant conclusiones supra allegatæ.
- 9 Intellige secundo, quod regula de valore non comprehendit administratores Cappellaniarum, siue hospitium, vt post Gomez. in dicta Regula quæst. 4. voluit Lancellot. in decif. nouif. Roman. 182. num. 1. cum seq. vol. 1.
- 10 Intellige tertio valorem beneficij probare oportere, non vt antiquitus, sed vt est tempore prouisionis, & impetrationis, vt post Oldrad. in conf. 58. voluit Verall. in decif. 330. n. 1. libro 3. Viuius in decif. 70. num. 8.
- 11 Intellige quarto valoris probationem fieri oportere deductis oneribus perpetuis impositis super fructibus beneficij, quia si fieret probatio absque oneribus esset insufficiens. Verall. in decifio. 328. n. 1. lib. 3. Mohed. in decifio. 148. Crescent. in decifio. secunda tit. de probationibus Cassad. in decifio. 19. tit. de præbend. Lancellot. in decifio. nouif. Roman. 189. n. 2. vol. 1. ante eos Rot. in antiquis in decif. 702. incip. dic quod si Papa. Idem Lancellot. in decif. 380. in fin. par. 1. vol. 1.
- Intellige quinto in valore beneficij non computari
- 12 quotidianas, & diarias distributiones, & similia, ex Anchoran. in clementin. vnica n. 42. de concef. præbend. Cantuc. in decifio. nouiffim. Roman. quinta numero septimo, volum. secundo ante eos Rota in antiquis in decifio. 407. incip. nota non sufficit, & in decifio. 766. incip. quaritur an quotidianæ eadem Rota in nouis in decif. 134. incipiens quando impetratur Verall. in decifio. 65. numero tertio, libro 1. & post Rebuff. in concord. tit. de collation. §. primo versicul. distributionem. Idem Verallus decifion. 29. numero quarto, & quinto libro secundo Marf. de Ecclesiasticorum reddituum origin. & iur. cap. 26. numero 7. parte 3. corpus de fructibus libro quarto titulo tertio, capitulo quarto Marc. in decifio. 1180. in fin. vol. 1.
- 13 Intellige sexto valorem probari oportere attento loco beneficij, non loco gratiæ Alexand. in conf. 21. volum. secundo in consilio trigefimo septimo volum. 5. Cæuallos præf. opinionum comm. contra comm. quæst. 733.

RESOLVT. CCCLV.

- 1 Vniones factæ pro necessaria dote Ecclesiæ non comprehenduntur sub regula Cancellariæ reuocatoria vnionum.
- 2 Vniones factæ pro augmento cultus Diuini non comprehenduntur in regula reuocatoria vnionum.
- 3 Pia causa, & omnia facta in augmentum cultus Diuini non veniunt in generali sermone.

Regula Cancellariæ 12. Reuocatoria vnionum an reuocet vniones factas ex necessaria causa dotis Ecclesiæ.

Dicebam consultus in quadam facti contingentia, quod Regula Cancellariæ 12. reuocans omnes vniones, quæ non fuerint sortitæ effectum non procedit quoties vnio fit ex causa dotis, & necessaria Ecclesiæ, nempe si Ecclesia Parochialis indigeret Clerico ad seruandum Ecclesiæ, iuxta notata in capitulo vt quisque de vita, & honestate clericorum, nec etiam intelligitur reuocata vnio facta ad augmentum cultus Diuini, quia non est verisimile, quod Papa voluerit reuocare vnionem factam pro tali augmento cultus Diuini iuxta notata in capitulo ex parte de constitutione capitulo final. de rescriptis in sexto, Roman. in auth. similiter Codice ad legem. Falcidiam in speciali ad regulam in generali de regulis iur. in sexto, nam in generali sermone non, comprehenditur pia causa Innocent. in capitulo relatum, il primo de testamento Felyn. in capitulo Ecclesia Sanctæ Mariæ de constitution. colum. 30. & videtur alia ratio, quia regula prædicta fuit inuenta, ne per vniones diminueretur cultus Diuinus Crescent. decifio. prima in fine de Parochijs; ergo non habet locum quando augetur, & ita fuit decifum in Rota decifio. 1143. parte tertia, diuersi. Achill. decifio. vnica de vnionibus Crescent. vbi supra Capuraqu. decifio. quadragesima secunda parte tertia Puteus 331. & 337. libro primo, quas decifiones alias refert Gonzalez super regula octaua Cancellariæ glos. quinta §. septimo, numero quadragesimo octauo, & quadragesimo nono, qui etiam ponit alios casus, in quibus non habet locum dicta regula, ad quem te remitto.

PRAXIS RENUNCIATIONIS
faciendæ per monialem ante
professionem.

RESOLVT. CCCLVI.

- 1 Nulla renunciatio, aut obligatio antea facta cum iuramento, etiam sine licentia Episcopi, siue eius Vicarij, valet.
- 2 Renunciatio debet fieri intra duos menses proximos ante professionem, alias non sortitur effectum, nisi sequuta professione.

Quid statuatur Concil. Trident. sess. 25. capitulo 16. de regular.

Disponit enim vt ex expressis eius verbis Concilij colligitur, quod Nulla quoque renunciatio aut obligatio antea facta etiam cum iuramento, vel in fauorem cuiuscunque causæ piæ valeat, nisi cum licentia Episcopi, siue eius Vicarij fiat intra duos menses proximos ante professionem, ac non alias intelligatur effectum suum sortiri, nisi sequuta professione, aliter verò facta etiam si cum huius fauoris

EX-

expressa renunciatione etiam iurata sit irrita, & nullus effectus.

RESOLVT. CCCLVII.

- 1 Traditur definitio renunciationis.
- 2 Nemo potest renunciare his rebus, quæ non sunt in sua facultate.
- 3 Procurator non potest bona domini donare. Nec Prælati bona ecclesiæ, cum non sint domini.
- 4 Quis non potest renunciare his quæ dependent ex iudicis arbitrio.
- 5 Renunciatio debet esse libera, & quomodo dicatur coacta num. 6. & 7.
- 8 Renunciatio illi tantum prodest, cui facta est.
- 9 Renunciatio, & acceptatio renunciata, debent esse ambo capaces.
- 10 Minor est persona inhabilis ad renunciandum.
- 11 Renunciatio facta per furiosum est nulla, & quid si habet dilucida intervalla num. 12.
- 12 In dubio donatio præsumitur facta tempore furoris.
- 14 Episcopus, & Vicarius sunt personæ habiles ad recipiendum renunciationem.

Renunciatio quid sit.

- R**espondetur secundum Ias. in leg. si quis in conscribendo C. de pact. quod est iuris proprii spontanea facta resignatio a persona idonea in alterius beneficium. Dixi iuris proprii, quia alienis rebus, quæ in sua facultate, & potestate non sunt renunciare, nemo potest, ex quo nemo dat quod non habet leg. nemo de reg. iur. Renunciatio enim est quedam donatio secundum Bal. in leg. pactum numero sexto C. de collat. Surd. conf. 431. numero decimo octavo volum. 3. Menoch. de præsumpt. lib. 3. præsumpt. 45. numero decimo tertio. Et donatio ab eo proprie dicitur fieri, qui de proprio donat: leg. filius familias ff. de donat. cum cumulatim per Surd. in decis. 68. num. 153. Et ex hoc evenit, vt procurator non possit bona domini donare, nec Prælati, cum non sit dominus, sed procurator bonorum Ecclesiæ, non potest bona Ecclesiæ donare, & si donauerit, non valeret donatio capitulo secundo de donat. cum vulg. alijs, & consequenter cernitur nullo modo valere renunciationem de rebus alienis, vel earum rerum, quarum non habet donans liberam administrationem, vel ab eius arbitrio non dependent. Hinc est, non posse aliquem renunciare his, quæ ex iudicis officio dependent, vt post Host. in summa in tit. de officio Iud. §. verum, desideret. Afflict. decis. 121. numero sexto. Dixi spontanea, quoniam renunciatio debet esse libera, si enim coactè facta esset, non valeret, & ipsa non obstante, posset renunciatio rem renunciata petere capitulo Abbas de eo, quod metus causa capitulo super hoc de renunc. & notant omnes in capitulo primo de pact. in sexto, quia deficit voluntas donandi in eo, qui coactè renunciare compellitur. Hinc est, vt si aliquis detineretur in domo aliena, & inductus esset ad renunciandum beneficium, vel alteram rem, renunciatio diceretur metulosa, & per vim, non autem ex mera, & libera voluntate facta, vt ex pluribus probat Paris. libro decimo tertio, de resignat. benef. quæstione prima, numero 126. sic etiam si aliquis inductus esset ad renunciandum ob carcerem fratris, vel ob aliquod aliud imminens periculum, renunciatio esset nulla, quia præsumitur facta metu, non spontaneè, vt post Roman. Fel. Nauarr. & alios probat Paris. dicta quæstione prima num. 158. vbi sic etiam decisum refert in Rota Romana.
- Dixi in beneficium alterius facta, renunciatio enim illi tantum prodest, cui facta est, & alteri pro-

desse nequit lege iubemus C. ad Velleian. cum vulg. alijs; est enim hoc admodum vulgatum renunciationem non extendi ultra personam, in cuius beneficium fuit facta, vt ex pluribus probauit Paris. consil. 12. num. 90. volum. primo Ruin. Bertran. Beci. & alijs, quos probat Surd. decis. 163. numero decimo, & etiam in consilio 179. numero vigesimo consilio 124. num. 9. vol. 2. & consilio 446. num. 13. volum. 3. cum alijs multis.

- Dixi a persona habili facta, quia in renunciatione, duo præ alijs sunt necessaria. Primo potestas renunciandi, vt nempe sit persona, quæ habilis sit ad renunciandum, & secundo requiritur, potestas acceptandi, siue recipiendi iura renunciata, & altero ipsorum deficiente deficit etiam renunciatio, sic habetur in lege Pomponius scribit ff. de neg. gest. probarunt etiam Bal. in leg. prima numero octauo, vbi Salyc. numero septimo C. de pact. Host. & alij quos probauit Surd. consilio 398. numero trigesimo volum. 3. & ex dicendis etiam fiet manifestum siquidem si minor vellet ius suum in alterius beneficium renunciare, & cum effectu renunciasset, nullius momenti dicitur esse, renunciatio tanquam facta a persona inhabili ad disponendum, vt ex pluribus probauit Surd. decisio. 100. tota & in specie numero 6.
- 11 Hinc etiam deducitur quod renunciatio beneficii facta per furiosum, vel mente captum sit nullius momenti, & possit ad libitum renouari ab eodem renunciante sane mentis effectus, vt scripsit Archid. in capitulo quod autem numero primo septima quæstione, secunda, quod etiam post alios firmavit Paris. lib. 3. de resign. benef. quæstione octaua numero septimo, & octauo, vbi numero nono, ex Turrecrem. in capitulo quamuis num. 2. septima quæstione prima Sarnen. & alijs infert, vt si renunciatio beneficii facta fuerit ab eo qui habebat dilucida intervalla, quia tunc cessaret impedimentum furoris valida esset, vt ad litteram habetur in dicto capitulo quamuis, vt si constaret factam esse tempore sanis, & consequenter si adesset quæstio de validitate renunciationis, in dubio præsumeretur facta tempore furoris, nam furor durare præsumitur, & idcirco, qui se fundat in validitate renunciationis probare debet illam esse factam tempore sanæ mentis; alijs non obtineret, vt post Alexand. consil. 85. colum. 3. volum. 2. Gabriel. & alios probat Paris. dict. numero 9. cum pluribus seq. Et ideo vt valeat renunciatio beneficii debet fieri non solum a persona habili, sed etiam in manibus Episcopi, siue eius Vicarij, qui sunt personæ habiles recipiendi renunciationes, est post Calder. & alios Farin. decisio. ne 529. numero sexto, & septimo, vbi sic pluries refert decisum in illa Rota.

RESOLVT. CCCLVIII.

- 1 Clausula decreti irritantis facit actum ipso iure nullum.
- 2 Clausula decreti annullatiua importat formam essentialem, qua quidem deficiente corrumpitur actus.
- 3 Forma concilij non seruata corrumpit actus renunciationis.
- 4 Ampliatur renunciationem esse nullam etiam quod professio sequatur.
- 5 Pluries declaratum fuit hoc casu per Sacram Congregationem.

An renunciatio non adhibitis solemnitatibus Concilij sit nulla ipso iure.

- R**espondeo quod cum in dicto decreto Concilij sit adhibita clausula decreti irritantis videtur actum aliter factum ipso iure nullum esse, ac pro infecto haberi ex traditis per Caball. in milleloq. 467. Hoied. de benefic. prima parte capitulo 10. num. 6. Neuizan. con-

consilio 74. numer. 34. Decius consilio 532. per tot Roland. consil. 60. volum. quarto numero vigesimo tertio. Clausula enim decreti annullatiua importat formam essentialem, qua quidem deficiente corrumpit actus leg. mulier §. abesse digestis de verborum significatione Menoch. de arbitrar. quest. 30. num. 5. Roland. vbi supra ex numero 24. Felyn. in cap. cum dilecta numer. 6. de rescript. lal. in leg. quod si nominatum. numero vigesimo secundo ff. de lib. & posthum. Gutierrez libro tertio pract. quest. 15. num. 3. si ergo clausula ipsa decreti irritantis importat formam sequitur quod forma concilij non seruata corrumpit actus ipsius donationis, & renunciationis, vnde, si fuerit celebratus sine licentia Episcopi, vel ante duos menses ante professionem, nullus, & irritus iudicari debet.

Quod ampliatur procedere, vt renunciatio pariter erit nulla, & inualida, etiam quod professio subsequatur. Molfes. consilio 1. & hoc probatur manifestè ex verbis Concilij ibi. Nulla quoque renunciatio, aut obligatio antea facta etiam cum iuramento, vel in fauorem cuiuscunque causæ pæ valeat, nisi cum licentia Episcopi, siue eius Vicarij fiat intra duos menses proximos ante professionem, & ceter. Aliter verò facta etiam cum huius fauoris expressa renunciatione etiam iurata, sit irrita, & nullius effectus, & successiue ad sensum patet, si verba Concilij negati nolint, renunciationem esse nullam, prout sic pluries declarauit congregatio eiusdem Concilij, & etiam declarauit annis elapsis in causa quorundam de Guera, & aliorum plurium, quod omitto; nam verba Concilij tergiuersari non possunt.

RESOLVT. CCCLIX.

- 1 Certioratio est necessaria in renunciatione, & quid hodie num. 9.
- 2 Renuncians debet expressè, & specificè scire ea, quæ renunciat, & per notarium certiorari debet.
- 3 Aliter facta donatio est nulla.
- 4 Renunciatio quamuis generalis trahi non potest ad incogitata.
- 5 Non potest quis renunciare iuri sibi competenti, nisi ius illud sciat.
- 6 Certificatio debet esse in specie.
- 7 Si non appareat de certificatione in specie dicitur renunciatio facta sine causæ cognitione.
- 8 Quando capi potest alia coniectura alterius rei nunquam presumitur renunciatio, hodie seruatur contrarium numero 9.

An vt renunciatio facta per ingressum in religionem valeat requiratur certioratio.

- 1 Respondetur, quod sit necessaria certificatio iuris renunciati, vt per plura in materia renunciationis Velleiani facienda per mulierem resoluit Thefaur. decisio 222. vnde renuncians debet specificè, & expressè scire id quod renunciat l. si mater ff. de inoffic. testament. & certificari debet quod per Notarium de iure, & beneficio cui renunciat Thomingius decisio 29. Rubin. decisio. quadragessimatertia, & aliter facta renunciatio dicitur nulla secundum Thefaur. loco citato. Ratio principalis conclusionis est, quia renunciatio quamuis generalis trahi non potest ad incogitata, & quæ renuncians nescit sibi competere, sic probat text. in leg. mater decedens. vbi Bartol. digestis de inoffic. testament. Imo non dicitur posse aliquis renunciare iuri sibi competenti nisi certificatus sit, ad hoc vt sciat quid renunciat vt post Bartol. Ioannes à Capistrano in tractat. de vsur. prima. parte secunda parte princip. numero 13. vt legitur

tomo 7. tract. fol. 99. Bauer. in tract. de mora colum. 3. circa med. vt habetur tomo sexto tract. parte secunda fol. 404. Carrocc. in repet. capitulo cum quid parte quarta num. 10. de regul. iuris in sexto. Qui etiam dicunt, quod certificatio debet esse in specie vt particulariter appareat de iure renunciatio, & particulariter procedit in minore, & muliere, & hoc omnes docent, adeo vt præsumi possit voluntas renunciandi iuri, quod quis ignorat.

Plus dicunt DD. vt si non appareat de certificatione in specie dicatur renunciatio facta sine causæ cognitione, & sine voluntate renunciantis, & potius presumetur appositæ de stylo, & ex stipulatione Notariorum, & vt talis nullo modo nocet renunciati, vt scripsit Card. quem probat Dec. consil. 495. num. 10. primo post ipsos Barbat. Alb. Rip. And. Gail. Decian. Capyc. & alios plures Surd. in consil. 431. numer. 31. volum. 3. probat etiam de Franc. decis. 181. num. 10. Et nunquam renunciatio presumatur, quando alia capi potest coniectura alterius rei iuxta text. in l. si cum auro ff. de solut. l. campanus ff. de oper. libert. cum alijs cumulatis per Aquilin. in l. naturaliter §. nihil commune num. 179. ff. de acquirend. possels. Mascard. in tract. de probat. conclus. 1261. num. 4. & per Surd. consil. 321. num. 62. & d. consil. 431. num. 16. sed nunc si certificatio non appareat, non presumitur adesse voluntas renunciantis, & capitur coniectura, vt appositæ, sed ex stipulatione notarij, & vt talis non præiudicat renunciati.

Verum supradictis minimè obstantibus contrarium seruatur hodie vt in renunciationibus puellarum non fiat certioratio.

RESOLVT. CCCLX.

- 1 An decretum concilij habeat locum in renunciatione facta ante ingressum monasterij.
- 2 Concilium loquitur de anno professionis.
- 3 Cum loquatur concilium de gestis tempore nouitatus actus facti ante illud tempus, non indigent solemnitate.
- 4 Prohibita certo tempore censentur reliquo tempore permissa.
- 5 Correctoria decreta, non debent extendi de vno tempore ad aliud.
- 6 Ius commune quanto minus fieri potest corrigi debet.
- 7 Donatio, vel renunciatio facta dolo, metu, vel alio modo non libere rescindi potest.
- 8 Refertur contraria opinio, & refellitur.
- 9 Menoch. sibi contrarius.

An renunciatio facta ab existente in sæculo intuitu ingressus requirat solemnitates Concilij.

Respondetur in hac questione duplicem esse DD. sententiam, affirmantem, sc. & negantem, nam quod huiusmodi decretum locum non habeat in renunciatione facta ante susceptionem habitus, tenuerunt Quaranta in summa Bullar. verb. Monasteria monial. Grat. decis. 37. Valasc. in tract. de portionibus cap. 16. numer. 22. & seq. Agid. in repet. l. 1. par. 4. §. 2. num. 32. & seq. C. de Sacrosanct. eccles. Barbof. in remissionibus in fess. 25. capit. 16. Menoch. lib. 2. de arbit. iud. centur. 5. casu 436. numer. 3. & seq. Rodriq. tomo 2. quest. 10. regul. quest. 47. art. 8.

Mouentur infrascriptis rationibus. Primo ex capite precedenti, cui continuatur, vbi loquitur de anno professionis, & subiungit statim per copulatiuam in capitulo 16. nulla quoque renunciatio, &c. item etiam ex verbis sequentibus, ibi, nisi cum licentia Episcopi, seu eius Vicarij fiat infra duos menses proximos

ximos ante professionem; & ex versiculo sequenti ibi finito tempore Nouitatus, &c. item, ex vers. sed nec ante professionem nouitij vel nouitiae illius temporis quo in probatione est, &c.

Ex quibus omnibus apparet illud sacrum decretum in tota serie solum loqui de gestis tempore nouitatus. Vnde palam fit renunciationes factas ante annum illum nouitatus, non indigere solemnitate, de qua ibi, licet alijs indigeant, quia de eo tempore non loquitur. Et non solum si tales renunciationes fiant ante ingressum, qui casus est minus dubitabilis, sed etiam si hant cogitatione ingressus, vel eius mentione facta; si modo verum est Concilium non prohibere, nisi renunciationes intra annum nouitatus emissas; cum prohibita certo tempore censetur reliquo tempore permessa l. Imperatores ff. de postuland. l. statu liberum §. Stichum ff. de leg. 2. & annus nouitatus maiorem videatur habere rationem prohibitionis; & insuper decretum illud est correctorium iuris communis, maxime dum infirmat vigorem iuramenti, unde non debet extendi de vno tempore ad aliud, iuxta iura vulgaria.

Quorum sententia confirmari potest nam Concilium solum loquitur de renunciatione facienda per nouitum, vt supra dictum est. Non ergo extendi debet ad renunciationem factam per mere saecularem quoniam ius commune quanto minus fieri potest corrigi debet, adeo vt expressè constare debeat de correctione §. tribus auth. quibus modis natu. efficitur cum alijs cumulatim per Napod. in consuetu. si aliquis monens num. 35. vers. sed contra pacto fol. 171. cum vulgat. alijs, & consequenter si tunc donatio vel renunciatio facta fuisset dolo, metu vel alio modo non liberè iam rescindi posset per remedia introducta secundum ius commune, & successiue patet verissimam esse sententiam; dispositionem Concilij non extendi ad renunciationem factam ante ingressum.

Non obstat secunda opinio asserentium etiam donationem factam ante ingressum, esse nullam, & inuolidam si non fuerit in ea adhibita solemnitas Concilij Trident. vt scripsit idem Menoch. sibi contrarius conf. 388. n. 7. volum. 4. Nauarr. in tit. de donatione conf. 7. Rodriq. d. art. 8. in fine vbi videtur tenere cum opinione Nauarr. quem etiam probauit Molin. relatus per Menoch. de arbitr. iud. cent. 5. casu 476. præcipue n. 17. Quoniam loquuntur contra veram sententiam in iudicijs receptam, & Menoch. retractauit sententiam, nam opus de arbitr. & præcipue d. centur. 5. & additiones ad totum opus de arbitrarijs editæ sunt post consilia eiusdem præcipue post vol. 4. Nauarr. etiam nec sibi constans, quia in tit. de regularibus conf. 82. n. 5. contrarium refert Gratian. d. dec. 37. n. 9. tenet contrarium vt non sit seruanda dispositio Concilij Trid. in renunciatione facta ante ingressum, & Menoch. d. casu 436. num. 3. 4. & 17. multis modis improbat Nauarr. & Molin. prout etiam ad contraria respondet Rodriq. d. art. 8. & seq. Itaque si videretur tenere contrarium, non esset sibi constans, & ad summum satis est vt pro nostra sententia sit communior, & receptor opinio.

RESOLVT. CCCLXI.

- 1 An declarata professione nulla ex aliqua iusta causa censetur annullata renunciatio, vide num. 4.
- 2 Ex diuersis non debet fieri illatio.
- 3 Separatum separatam debet esse causa.
- 4 Accessorium sequitur naturam sui principalis.
- 5 In quolibet actu semper intelligitur appositae clausulae rebus sic stantibus, quæ clausula intelligitur in contractibus, prout in quibusvis alijs dispositionibus, & hoc amplia num. 7. & seq.

An professione declarata nulla censetur etiam annullata renunciatio.

Supponatur pro articuli dilucidatione, quod si professio alicuius in aliquam religionem esset declarata nulla ob legitimas causas exempli gratia propter minorem ætatem profitentis, vel quia propter metum, vel alio modo non liberè professionem emisisset, dubitatur an ex quo declarata nulla fuit professio censetur pariter annullata renunciatio facta per eundem religiosum iuxta formam Concilij Trident. & prima facie videbatur dicendum, quod non, ex quo ex diuersis non debet fieri illatio l. Papinianus ff. de minoribus, & separatorum separata debet esse causa l. si seruus ff. de seru. export.

Ceterum contrarium censui in quadam facti contingentia, vt sc. si Concilij solemnitas adhibita fuerit in tali renunciatione, & deinde fuerit professio declarata nulla, vel propter minorem ætatem, vel quia propter metum, vel alio modo, non liberè professionem emisisset, tunc etiam renunciatio declaratur nulla, ex quo declarata nulla professione, tanquam principali declaratur etiam nulla renunciatio tanquam accessorium, & dependens a professione, tanquam a principali ex vulg. regul. vt accessorium sequatur naturam sui principalis. cap. accessorium de reg. iur. in 6. & ita post Sphum, & alios probat Rodriq. quæst. 47. art. 11. etiam quia renunciatio dicitur esse conditionalis, si nempe professio fuerit valida, & ex alijs, vt per eosdem Authores, & proinde debet interuenire solemnitas ita, & taliter vt subiectum sit capax confirmationis, si enim non esset capax, non posset confirmari per solemnitatem prædictam, vt etiam dicitur de assensu, qui impetrari solet in alienationibus feudorum, nam talis assensus non potest validare contractum inualidum, sed solum tollit obstaculum, vt liceat contrahentibus alienare absque metu alicuius penæ iuxta notata in cap. Imperialem de prohib. feud. alien. per Federic. & in constit. Regn. Constitutionem diuæ memoriæ cum alijs cumulatim per de Ponte in tract. de potest. Proreg. tit. de refut. feud. §. 11. num. 17.

Hic etiam accedat, quod in quolibet actu semper intelligitur appositae clausula, Rebus sic stantibus, etiam, quod in ipso contractu non exprimitur.

Quæ clausula intelligitur in contractibus prout in quibusvis alijs dispositionibus Anchar. consil. 84. num. 3. & 4. Dec. consil. 335. num. 3. & 4. & consil. 475. Iaf. in l. qui Seruius. num. 8. ff. de condit. ob causam Ruin. consil. 170. num. 13. lib. 1. Crauet. consil. 95. num. 4. Natta consil. 525. num. 16. Tiraq. in l. si vnquam in præfat. n. 167. C. de reuoc. donat. Cachera. decis. 91. num. 2. & vide in causa Romana dotis de Francherij. 19. Martij 1586. coram Robulterio.

Quod amplia, vt procedat in quolibet contractu etiam iurato, in quo etiam hæc clausula intelligitur. l. fin. ff. ad municip. l. fin. ff. qui satisf. cog. l. fin. C. de non numer. pecun. c. 2. de renunciat. c. quemadmodum de iure iur. Caltr. consil. 448. num. 3. lib. 1. Romanus consil. 22. num. 3. versic. secundo quia, cum alijs per Tiraquell. in d. l. si vnquam in præfat. num. 166. & fuit dictum in causa Terracinen. tutelæ 4. Nouembris 1588. & vide in causa Romana dotis coram Robulterio.

Maximè concurrente verisimili mente contrahentis, qui ita respondisset, si fuisset interrogatus iuxta glos. ult. in fine communiter approbatam in l. tale pactum. ff. de pact. que habet locum in qualibet dispositione etiam in contractibus Bald. ibid. in §. fin. in 2. notab. Iaf. num. 16. Dec. consil. 190. col. 3. in principio cum alijs per Tiraquell. in loco vt supra num. 56. Gabr. de regul. iur. conclus. 10. num. 4. & vide in d. Roman.

Roman, dotis coram Robusterio. Quod verum est
9 primo quando adest talis verisimilitudo ut nemo
cum aliquo colore possit contrarium dicere Gabr.
consil. 90. num. 18. consil. 95. num. 15. consil. 96. num.
40. consil. 111. num. 12. consil. 117. num. 43. consil. 123.
num. 42. & consil. 132. q. 4. num. 5. lib. 1.

Quod declara etiam verum esse, secundo, quando
10 superuenit causa, quæ a partibus prævideri non
potuit, secus ubi ea prævideri potuit Alciat. de præ-
sumpt. reg. 2. præsumpt. 16. num. 4. in 4. Fallent. Natta
consil. 525. num. 18. Cacher. decil. 91. num. 16. & fuit
resolutum in d. causa Romana dotis.

11 Item declara tertio verum esse respectu causæ fi-
nalis, secus verò respectu causæ impulsivæ ad tradi-
ta per Tiraquell. in tract. cessante causa limit. 1. & li-
mit. 35. num. 2. & fuit dictum in d. Romana dotis co-
ram Robusterio.

RESOLVT. CCCLXII.

- 1 Facti species.
- 2 Dispositio Concilij Tridentini Cap. nulla quoque quomo-
do sit intelligenda, & de quo disponat. num. 3.
- 4 Patres, qui fuerunt in Concilio noluerunt manus impone-
re in messem alienam.
- 5 Iura admittunt donationes, seu renunciaciones resolutiuas.
- 6 An renunciatio, de qua supra sit nulla, cum videatur fa-
cta contra formam Concilij.
- 7 Solemnitas Concilij requiritur etiam quod renunciatio
fiat a maiore 17. annis, & in quo loquantur verba
Concilij num. 8.
- 9 Requisita ex Concilio in tali renunciacione.
- 10 Obligantur etiam voentes, qui sunt in aliena potestate
post 14. annum completum.
- 11 Omnibus, & in omnibus renunciacionibus profitentium
requiritur illa solemnitas.
- 12 Reprobatur opinio Menochij.
- 13 Concilium generaliter loquitur.

An solemnitas Concilij requiratur in renunciacione,
quæ fit a maiore 17. annorum.

1 **R**espondeo quod cum quædam puella ætatis vi-
ginti trium annorum volens monachari, ante
ingressum monasterij in manibus fratris renunciasset
bonis paternis, maternis, & fraternis, cum iuramento
non seruata forma capituli Concilij, quæsitum fuit
vtrum subsisteret ista renunciatio, & prima facie vi-
debatur dicendum istam renunciacionem subsistere
ex multis rationibus, & primo, quia dispositio illius
2 capituli nulla quoque debet intelligi secundum capi-
tulum antecedens, prout demonstrant verba illa,
quoque, & antea, in dict. cap. posita iuxta tradita
per Bart. in l. 2. de pact. Oldrad. consil. 103. Aretin.
consil. 157. colum. fin. Hormanoct. in l. 4. §. Cato.
numero 79. de verb. obligat. Caualecan. decil. 19. at
in cap. 15. statutum fuerat, quod professio non fieret
ante decimum sextum annum completum, ergo de
illa ætate intelligenda sunt verba sequentis capituli.

3 Secundo, quia Concilium disponit de muliere,
quæ erat iam ingressa monasterium: sed nondum fe-
cerat professionem, non autem loquitur de virgini-
bus, quæ ante ingressum religionis imo, & ipsius mo-
nasterij solent facere istas renunciaciones fauore fra-
trum, vel aliorum de agnatione, quo in articulo licet
Corn. in d. consil. 272. lib. 3. & Socin. consil. 183. lib. 2.
voluerint necessarium esse consensum monasterij,
quia habent tacitam conditionem, si hæreditas re-
nunciandi deferatur, quæ monasterio quaritur, ta-
men quando istæ renunciaciones fiunt ante ingres-
sum monasterij, cui ante ingressum, & tempore do-
nationis, vel renunciacionis nullum est ius quæsi-

tum, semper validæ sunt, quia aliàs sequeretur maxi-
mum absurdum, quod nullæ renunciaciones hodie,
quæ passim fiunt sine illis solemnitatibus, subsi-
stissent, sed omnes essent nullæ, ideo pro ista con-
suetudine, & obseruantia capienda est interpretatio,
ne tot actus inualidentur, & præsertim, quia præsu-
mendum non est, quod voluerint illi Patres, qui
4 Concilio interfuerunt in messem alienam manum
apponere disponendo super contractibus quæ a lai-
cis, & inter laicas personas fiunt, licet sub occasione
religionis, & Concilium loquitur hoc casu, quia in-
tentio illius fuit providere, ne monachi, vel monia-
les, quæ sub pretextu religionis renunciant, rema-
neant postea nudi, & bonis priuati, si non faciant pro-
5 fessionem. Ideo iura admittunt donationes seu re-
nunciaciones resolutiuas, casu quo non maneat in re-
ligione donans, ut per Natta consil. 180. per totum.
Et refert Thesaur. quæst. Forens. lib. 2. quæst. 56. num.
9. ita fuisse indicatum in simili causa in ciuitate Alt.
ubi dicit, quod valet renunciatio facta ante ingressum
religionis, quod latè firmat Gamma decil. 375.
& in terminis tenet Borgnin. decil. 11. num. 113. de-
cretum Concilij procedere in actu factio in nouitia-
tu, non autem de renunciacione facta ante nouitia-
tum. Guttier. in repet. cap. quamuis num. 4. de pact.
super verbo dum nuptui.

His autem minimè suffragantibus contrarium mi-
hi visum fuit de iure verius, & videbatur dicendum,
6 istam renunciacionem esse nullam, quia erat facta
contra formam Concilij in d. cap. 1. per ea, quæ de
forma non seruata latè scribit Olafch. decil. 166. & in
puncto voluit Corneus consil. 272. lib. 3.

Secundo, quia requiritur etiam solemnitas dicti
7 Concilij, quamuis nouitius, qui renunciacionem
facit, esset maior decimo sexto anno, & ratio est ma-
nifesta, quoniam verba Concilij indistinctè, & ge-
8 neraliter loquuntur de professione, & de renun-
ciacione facienda per nouitium, & successiue respectum
habuit non ad ætatem profitentium, sed ad solemnita-
tem renunciantium, nam duo Concilium determi-
nauit inter se distincta. Primum est ut profitescentes
9 sint maiores sexdecim annis, hoc est, ut habeant
decimum sextum annum completum, quoniam in
illa ætate præsumuntur esse habiles ad quemlibet
actum faciendum, & ad se obligandum quouis modo,
præsumuntur enim esse recti, & sani iudicii, ut sciant
quid faciant, lex enim communis illos habilitat ad
disponendum de bonis suis, etiam in decimo quarto
anno, ut in l. qua ætate ff. de testam. & Sacri Cano-
10 nes obligant voentes etiam in aliena potestate exi-
stentes post 14. annum completum; patres ergo Con-
cilij, ut profitescentes essent sanioris iudicii taxauerunt
tempus decimi sexti anni completi ad profitemdum,
& hoc est primum. Alterum est, ut in renunciatio-
11 nibus ab omnibus professionem emittere volentibus
faciendis adhiberetur illa solemnitas ob rationes
cumulatas alibi, quæ locum habere possunt etiam in
maiore, & ita post alios probat Rodriq. quæst. 47.
art. 13. & S. Congreg. Concilij hoc declarauit in causa
illorum de Gueuara, ut non obstat maiori ætate,
renunciatio esset nulla, dum non fuit adhibita solen-
nitas Concilij.

Ex quibus omnibus aduertendum censeo Menoch.
12 virum doctissimum minus rectè dixisse in lib. 2.
arbitrar. iud. centur. 5. casu 436. num. 8. locum non
esse dictæ constit. Concilij, quando ingressus religio-
nem esset ætatis decem, & septem annorum, vel
maioris, nam is quodcumque voluerit intra annum
probationis libere potest se obligare, & bonis suis re-
nunciare sine licentia Episcopi, vel eius Vicarii per
rationem, quam ibi adducit eam tamen (salua pace
tanti viri) minimè veram esse censeo, quia dictum
13 Con-

13 Concilium generaliter loquitur, & sic tam de maioribus, quam de minoribus decem, & septem annis intelligendum videtur, vt late dixit Cened. in 1. par. collect. 50. ex num. 4. & post illum idipsum adnotarunt Guttier. in lib. 2. Canon. quæst. cap. 1. num. 34. & Rodriquez in summ. tom. 2. cap. 7. num. 7.

RESOLVT. CCCLXIII.

- 1 Quamuis ex Concilio requiratur illa solemnitas in renunciatione, non tamen est prohibitum testamentum condere, & num. 4.
- 2 Concilium debet intelligi de dispositione inter viuos, non autem facta per testamentum.
- 3 Testamentum professione non reuocatur.
- 5 Dispositio Concilij non procedit in testamentis, sed tantum in alijs contractibus, num. 6.
- 7 Dispositio Concilij non debet extendi vltra casum, de quo loquitur, cum sit correctoria.
- 8 Testamentum potest per monachum reuocari, non autem renunciatio.

An solemnitas Concilij requiratur in testamentis condendis.

Respondeo, quod quamuis in eo cap. Concilij prohibita sit bonorum renunciatio, & obligatio, nisi seruata forma ibidem præscripta, non tamen est prohibitum testamentum condere illi, qui vult religionem ingredi ante, vel post eius ingressum sine solemnitate dicti Concilij, vt minus rectè existimauit Spino. in Specul. testament. in glos. 12. num. 50. Nam decisio Concilij intelligi debet de dispositione facta per renunciationem, aut obligationem aliquam irrevocabiliter inter viuos, non autem facta per testamentum, per quod nulla renunciatio, seu obligatio inducitur, cum semper maneat in potestate nouitij vsq; ad professionem illud reuocare, seu alterare, & aliud de nouo condere, etiam sine prælati licentia, & consensu, nec illud professione reuocabitur, vt pote factum eo tempore quo testator liberam habuit testandi facultatem vt aduersus Suarez alleg. 20. numer. 29. aduertit eius additionator, ibidem in litera M. & tradunt expressè Michael. Crafs. in §. testamentum quæst. 34. numer. 5. Couarr. in cap. 2. de testam. numer. 5. in fin. Clar. in §. testamentum quæst. 28. numer. 6. Guttier. lib. can. quæst. cap. 1. num. 25. Molina tract. 2. disput. 139. col. 747. vers. his tamen constitutis.

Ex quibus quidem (saluo meliori iudicio.) indistinctè teneo ex decisione dicti Concilij non esse prohibitum testamentum condere non obseruata forma, & solemnitate ibidem præscripta. In qua quidem sententia quamuis Ioan. Guttier. non sit ausus persistere in repet. cap. quamuis pactum de pact. in 6. in verbo dum nuptui tradebatur num. 4. pulchrè tamen eam nouissimè ipse defendit. in libro 2. canon. quæst. c. 1. ex num. 31. versic. his ramen, & Gaspar Passarellus in scholis ex cap. Barchinonensi in §. de bonis nouit. fol. 143. Rodriq. in summa tomo 2. cap. 7. ex num. 8. optimè Humada in l. 7. tit. 7. parte 1. glos. 3. ex num. 4. subdens in num. 6. decisionem dicti Concilij non procedere quando quis condidit testamentum, sed tantum in alijs contractibus, idemque fateatur Ceball. in pract. quæst. 63. ex num. 5. vers. quæ dispositio, & in quæst. 121. ex nu. 5. Borgnin. Cauallcan. in 3. par. decis. 11. num. 113. asserens dictum Concilium loqui de renunciationibus, & obligationibus, & non de testamento, & sic de actu inter viuos non de vltimis voluntatibus, & de donationibus factis causa mortis, vt etiam affirmat Rodriquez tomo 1. capit. 90. num. 4. Cancr. 2. par. cap. 8. num. 86. & idem te-

net Gratian. in regul. 456. numer. 7. affirmans, Concilium non debere extendi vltra casum, de quo loquitur, cum sit decisio correctoria, ex doct. omnium inauthent. quas actiones C. de sacros. Eccles. cum in isto casu sit diuersa ratio, cum testamentum possit per ipsum monachum reuocari, donatio verò, & renunciatio minimè, & sic in isto casu cessat ratio, quæ poterat mouere Concilium, ne scilicet fiat fraus monasterio, vel ipsi ingresso.

RESOLVT. CCCLXIV.

- 1 Dispositio Concilij de solemnitatibus in renunciatione adhibendis, cum loquatur de religiosis comprehendit etiam equites Hyerosolimitanos, & alios similes.
- 2 Isti milites sunt verè religiosi, & gaudent priuilegio religiosorum.
- 3 Milites Hyerosolimitani, & alii gaudent priuilegio fori.
- 4 Item sunt de ordine clericali, & extra legem matrimonij.
- 5 Item profitentur tria vota substantialia.
- 6 Hi equites quicquid acquirunt, religioni acquirunt quoad proprietatem, sibi verò quoad vsumfructum.
- 7 Isti milites non possunt disponere in vltima voluntate.
- 8 Statutum loquens de religiosis extenditur etiam ad istos milites.
- 9 Equites non tenentur soluere gabellas, & collectas &c.
- 10 Inferentes manus in istos equites sunt excommunicati.
- 11 Milites isti non possunt succedere in feudo.

Renunciatio equitum Hyerosolimitanorum ante professionem an requirat solemnitatem Concilij.

Respondeo ex D. Nouario de electione fori quæst. 37. sect. 1. quod sic, ex quo Concilium Trident. loquitur de renunciatione facienda per religiosos, non dubitatur quin ipsos equites comprehendat, cum sint verè religiosi, sunt enim isti post emissam professionem verè religiosi, & gaudent priuilegio religiosorum, vt habetur per Azor. lib. 12. Moral. c. 12. quæst. quinta late Franch. in decis. 479. Molfes. in conf. 33. post comment. ad consuet. Neapol. de Ponte in consil. 14. lib. 1. & ibidem dicimus in militibus S. Iacobi, S. Stephani, S. Lazari, & similibus, qui verè sunt Religiosi. Felyn. & DD. in cap. ex eo de elect. late Bald. in lege officiale C. de Episcopis, & cler. Natta consil. 495. num. 12. lib. 3. vbi dicit, quod isti milites prius vocabantur templarii, & quod Religionem profitentur, vnde gaudent priuilegio fori secundum istos, & habetur per Cauallcan. de Brachio Regio par. 1. n. 88. Masfull. alios allegans in addit. ad Capyc. in decis. 109. num. 10. Nauarr. consil. 11. num. 1. & 2. consil. 12. num. 1. de regular. & in consil. 2. per totum de conuers. coniug. lib. 1. & ratio est, quia milites Religionum prædictarum, & similibus sunt de ordine clericali, & extra legem matrimonij, & habent certum viuendi modum, & dicunt horas Canonicas iuxta Pontificum institutiones clement. 1. de relig. domib. Molin. de primogen. Hisp. lib. 1. cap. 15. num. 98. Valsq. multa circa hoc scribens controuers. Illustr. capit. 105. num. 98. Imbrian. de iudic. Regni in præfat. numer. 42. Menoc. de arbitrar. iud. casu 231. num. 31. in addit. vbi inquit quod sic per quandam suum breue declarauit summus Pontifex de anno isto; & profitentur tria vota substantialia Religionis, scilicet castitatem, paupertatem, & obedientiam, quæ professio probat, eos verè Religiosos Clemen. 1. vbi glo. in verb. obedientia, de relig. domib. Med. decis. 10. numer. 2. de causa possels. & propriet. Rimin. Iaf. conf. 57. num. 28. lib. 5. late Bambacar. multas rationes adducens in cap. 1. §. qui clerici, quæst. 2. si de feud. defunct. num. 31. cum seq.

Hinc

Hinc enim videmus, quod prædicti equites quicquid acquirunt Religioni acquirunt, quoad proprietates, sibi verò quoad usum fructum vita durante, vt habetur in Constit. dictæ Religionis tit. 16. in rubr. de contract. & alienat. cap. 10. cum duobus sequentibus, ibi, ideo sancitum est, quod fratres ordinis nostri, qui per emptionem, donationem, aut alia quacumque ratione bona prædia census, seu annuos redditus, vel iurisdictionem acquisierunt, & vbi vendiderunt vilo pacto absque magistri, vel capituli generalis consensu vendere, alienare, & cetera. vbi disponitur, quod licentia debeat obtineri in scriptis à Magistro, vel capitulo generali, & debet esse in specie, & in vita, & in morte, vt habetur per Molfes. in consil. 24. num. 4. & 5. vbi num. 8. dicit Milites Hierosolymitanos non posse in vltima voluntate disponere de bonis immobilibus, nec etiam mobilibus etiam per ipsos acquisitis, vt ibi per eum.

Hinc inferitur, quod statutum loquens de professis, & Religiosis in stricta significatione extenditur ad huiusmodi milites Polid. Ripa obseru. 185. Faber in decis. 27. C. de Episcop. & cler. & ideo Nauar. consil. 2. per totum, de conuers. coniug. dicit quod per ingressum talis religionis dissoluitur matrimonium non consummatum.

Hinc enim sicuti clerici non tenentur soluere collectas cap. quamquam, de censibus cap. clericis, de immunit. eccles. in 6. cap. generaliter §. nouarum, & §. placet 16. quæst. 1. clem. 1. de immunit. eccles. Sac. Concil. Trident. in sess. 25. de reformat. cap. 20. vbi confirmantur omnes Constitutiones hactenus à summis Pontificibus emanatæ in fauorem immunitatum, & in privilegium clericorum, & ecclesiasticarum personarum, placet auth. omnis, & auth. item nulla, communitas C. de sacrosan. eccles. ita pariter isti equites non tenentur soluere collectas Remig. de Gap. in tractatu de charitate subdist. quæst. 62. numer. 35. latè Grafs. de effect. cler. eff. 3. num. 132. vbi refert in Regno Sicilia istos milites consequi multas immunitates, quas non consequuntur exteri clerici, & Sacerdotes.

Et huc spectat, quod inferentes manus in istos milites, vt sunt sancti Iacobi, S. Ioannis, & aliorum, incidant in excommunicationem, ac si in Religiosos manus iniiecissent gloss. in cap. quisquis §. sacrilegium in verb. ecclesiast. 17. quæst. 4. Nauar. consil. 11. per totum, de regular. Macerat. in lib. variarum resolut. casu 112.

Hinc isti milites non possunt succedere in feudo requirente seruitium personæ, quia ipsi clerici Regulares dicuntur, vt in specie scribunt Bal. Barbat. Brun. Cassan. Alciat. Cott. Crauet. Roland. & Freccia, quos retulit, & approbat. Menoch. consil. 54. num. 24. lib. 1. & de arbit. iud. cas. 230. lib. 2. num. 29. in addit. vbi alios pro hac opinione allegant. & num. 31. idem dicit de militibus S. Iacobi Calatrana, & Alcantara, apud Hispanos Religiosos sua vota solemniter emittentes, vt habetur post alios per Molin. de Hisp. primog. lib. 1. cap. 13. num. 98. & sic declarasse breui Apostolico Paulum Papa III. in anno 1440. scripsit idem Menoch. consil. 950. dub. 7. lib. 10. Et hæc omnia per D. Nouarium, vbi sup.

RESOLVT. CCCLXV.

- 1 Refertur casus questionis.
- 2 Renunciatio beneficii contra dispositionem Concil. Trid. debet de iure annullari.
- 3 Beneficium non potest renunciari ante professionem.
- 4 Professio clericorum etiam inconsulto superiore inducit tacitam renunciationem.

Dispositio Concilij an locum habeat in renunciatione beneficii.

Casus mihi propositus talis est. Quidam clericus cupiens religionem Camaldulensem ingredi, renunciauit beneficium cuidam non tamen seruata forma Concilij Trident. quæ est in cap. nulla quoque renunciatio, quare fuit dubitatum an hæc renunciatio veniret de iure annullanda, & breuiter censui affirmatiue respondendum, tum primo, quia clericus habens beneficium, siue simplex, siue curatum ingrediens religionem illud retinet, sicut antea, & fructus percipit Paris. de resignat. l. benef. lib. 1. quæst. 13. num. 3. & prius dixit Gemin. in cap. beneficium, num. 1. de regul. in 6. & Paulus de Castro in consil. 432. cum statuto, num. 4. in versic. nam beneficium, vol. 1. & in eo per alium inferuire debet, donec professionem emisit Paris. d. loc. num. 8. tum secundo propter dictionem illam vniuersalem (nullam) quæ omnem speciem renunciationis includit arg. tex. in cap. omnes, de maiorit. & obed. & I. Iulianus, ff. de leg. 3. Tum denique, quia secundum Monald. in consil. 143. col. 2. non potest renunciari beneficium intra annum probationis, nisi ante duos menses professionis, & de consensu Superiorum, nec potest Episcopus illud alteri conferre, nisi postquam professionem emisit, ne contingat postea si professionem emittere nollit, vel non posset carere, & monachatu, & beneficio, ita firmat idem Paris. d. q. 13. numero 4. 5. & 7. ex dispositione sacri Concilij Trident. sess. 25. de regular. cap. 16. vbi dicit sæpius sacram Congregationem præfatum c. Sac. Concilij censuisse habere locum etiam in renunciatione beneficii, & Episcopum illud non posse conferre, nisi post factam professionem, & Maiol. de irregular. lib. 3. cap. 6. col. 2. & præsertim prædicta procedunt, cum clericus fuerit ordinatus ad titulum eiusdem beneficii, cum propterea illud resignare non possit, nisi facta mentione, quod ad illius beneficii titulum sit promotus, & tunc resignatio tantum admittitur, quatenus habeat aliunde, vnde commodè viuere possit, prout quotidie seruatur ex dispositione eiusdem Concilij cap. 2. sess. 21. de reformat. vnde ne clericus beneficium ante emissam professionem dimittat renunciatio facta non tenet, vt si contingat non profiteri, vel quia nolit vel non possit, beneficio non priuetur, vnde viuere possit in sæculo, vt dictum est, & hinc dixit idem Paris. d. tract. lib. 7. q. 14. num. 28. quod professio clericorum etiam inconsulto superiore inducit tacitam renunciationem, & vacationem beneficii, cum per eum citatis, & hanc dicit esse communem opinionem, & sic per ingressum religionis ante professionem illud retinet, & ad illud non profitendo redire potest, vt patet ex supradictis.

PRAXIS RERVM AD SACRIFICIVM Missæ pertinentium.

RESOLVT. CCCLXVI.

- 1 Quando testator non designauit locum vbi missæ debeant celebrari, celebranda sunt in loco vbi iussit se sepeliri.
- 2 Conueniens est, vt vbi est onus, ibi sit & lucrum.
- 3 Legata relinquuntur propter merita.
- 4 Quid de iure Archiepiscopali Neapolitano statutum sit circa hoc.
- 5 Relictum factum Ecclesiæ non specificatæ, nec declaratæ intelligitur factum Ecclesiæ, cuius parochianus est ipse testator.

Vbi